

însă caricaturizat uneori prea gros de actor).

Cele mai dificile, pentru că sînt și demonstrative, sînt personajele pozitive, iar interpretării lor trec încercarea excelent. În pofida aparentei simplități a partiturii, Ruxandra Sireteanu (Lu Shping) conferă personajului mamei o splendidă demnitate, un calm de stîncă neclintită sub loviturile dezlănțuite ale destinului și, parcă fără nici un efort, ciștigă în scena finală, a rugăciunii dezarmate, o copleșitoare vibrație tragică. În cariera actriței, rolul reprezentă, cu siguranță, un vîrf. Dragoș Păslaru (Dahai, fiul lui Shping și al industriașului Zhou Puyuan) are de înfrunghiat conștiința proletară în plin proces de trezire, însă personajul capătă un plus de îndrăgire și de luciditate, o frământare lăuntrică tumultuoasă, ce aparțin, fără îndoială, unui actor excepțional. Cu

minuție care îi controlează consecvent vitalitatea, Victoria Cociaș-Serban reușește o adevărată creație în Phoenix, tînăra slujitoare a familiei Zhou, de care se îndrăgostesc ambii frați. Fragilă și pasionată, modestă și puternică, eroina are în înfrunghierea actriței și grație și transparență. Mișcarea scenică deopotrivă elaborată și firească, rostirea o rotundă și plină, încercată treptat de o suferință sfîșietoare, care nu se diluează însă în patetism. Se adaugă, la toate acestea, o exemplară colaborare cu partenerii (atenția sa trează surprinde orice reacție și răspunde oricărei sugestii din scenă), concurînd la impunerea unei autentice personalități actricești.

Farmecul montării este potențat și de prezența unui personaj mît, costumat în linia teatrului tradițional chinez, „Umbra”, comentator și conștiința a dramei. Dificila sarcină i-a revenit lui Valeriu Preda, care reușește, fără ostentație, o performanță coregrafică a cărei plasticitate impresionază. Taifun de Cao Yu, în viziunea lui Alexandru Dabija, mi se pare un spectacol care va rămîne, atît în conștiința spectatorilor, cît și în memoria interpretelor săi, ca un moment de împlinire artistică. El certifică, încă o dată, cursul ascendent al producțiilor Teatrului „No-ttara” în această stagiune.

Miruna RUNCAN

CRONICA INTERPRETĂRII ACTORICEȘTI

Ștefan Iordache
în

„Astă-seară stau acasă“

În politica repertorială a Teatrului Mic, punerea în valoare a remarcabilelor forțe actricești de care dispune (și pe care a avut meritul de a le fi „agonisit”, în timp, mai totdeauna cu discernămint) prin montarea unor spectacole gîndite exact din acest unghi, al actorului, constituie o preocupare statornică și, desigur, întru totul lăudabilă.

Un astfel de recital l-a adus la rampă recent pe Ștefan Iordache, un actor cărăuia prim-planului se cuvine cu prisosință, bă chiar, ne îngăduim să spunem, un actor care și dintr-un spectacol cu mulți, foarte mulți interpreți ar avea forța să facă un „one man show” (teoretic, desigur, pentru că în practică mutarea centrelor de greutate într-o alcătuire scenică nu ar constitui un merit, ci dimpotrivă). Perfect îndreptățită, de asemenea, în cazul lui Ștefan Iordache, ni s-a părut ideea unui musical, pentru că remarcabilul Richard al III-lea nu ne-a făcut să uităm evoluțiile de incontestabil succes din *Cele două orfeline*, *Bună seara, domnule Wilde!* sau *Lady X*.

Cu toate aceste premise mai mult decît promițătoare, recitalul său *Astă-seară stau acasă* a lăsat, trebuie s-o spunem de la început, o senzație de netă dezamăgire. Am putea spune nedumerită dezamăgire dacă ne gîndim că, alături de Ștefan Iordache, pe afiș figurau Nicu Alifantis, autorul muzicii, și Silviu Purcărete, semnatar al regiei, deci nume constituind o garanție nu doar de har dar și de profesionalitate.

ASTĂ-SEARĂ STAU ACASĂ, o în-timplare oarecum umoristică de TONI GRECU ARHIRE și DORU ANTONESI • TEATRUL MIC • Data premierei: 27 decembrie 1988 • Regia: SILVIU PURCĂRETE • Muzica: NICU ALIFANTIS • Mișcarea scenică: ROXANA COLCEAG • Costumele: CARMEN-MIHAELA TRIFU • Decoruri: NICOLAE ULARU • Interpretarea: ȘTEFAN IORDACHE.

De ce, totuși, dezamăgirea ?

În primul rând, nu începe îndoielă, datorită inconsistenței textului semnat de Toni Grecu Arhire și Doru Antonesei, însușirea de glumițe nu lipsite de un anumit haz (unele), oboseite prin repetare (multe altele), toate însă de tip „răvaș”, ceea ce pentru un spectacol de teatru de peste două ore se dovedește a fi extrem de puțin. Poantele nu reprezintă, așa cum era firesc, accentele, punctele de agrementare ale unei structuri narative concepute în cheia umorului, ci se substituie structurii Inseși. Nu ne îndoiim că textul a fost scris anume pentru acest spectacol, dar absența unei structuri dramatice, oricât de simple, este evidentă. Pe afix, textul e definit ca „o întâmplare oarecum umoristică”, și este, într-adevăr, oarecum umoristică, fără a fi însă, nici o clipă, o **întâmplare**; or, acesta ni se pare păcatul lui fundamental.

Tonul de glumă fără pretenții (deși activitatea anterioară a regizorului îl îndreptățește să le formuleze) a fost preluat și de montarea lui Silviu Purcărete, aglomerare de gaguri — unele izbutite, altele mai puțin — desfășurându-se pe orizontală, fără creșteri, fără relaxări, fără schimbări de ritm ori intensitate. Poate

acest lucru explică și scăderea interesului în partea a doua a spectacolului. E vorba, credem, nu de o calitate literară și scenică mai modestă, ci pur și simplu de faptul că e a doua.

Despre muzica lui Nicu Alifantis nu putem spune că a fost lipsită de calitate, așa cum nu au fost fără valoare de sugestie decorurile lui Nicolae Ularu și, uneori, costumele semnate de Carmen-Mihaela Trifu. Au păcătuit însă, toate, prin dorința de a face prea mult, a comenta excesiv textul prin mijloacele proprii, a atrage atenția mereu și cu orice preț. Poate o instinctivă neîncredere în textura literară, senzația, chiar nemărturisită, a lipsei de miză.

Unei trupe de dansatoare prezente într-un spectacol de această factură nu-i cere nimeni performanțele Annei Pavlovă. Ne așteptăm, însă, a fi toate în același ritm (eventual al muzicii pe care tocmai o ascultăm), a-și coordona mișcările, gesturile, pozele și mimica; ceea ce s-a realizat arareori.

Pare ciudat că într-o cronică a interpretării, și mai cu seamă când e vorba despre „un om — un spectacol”, cum spune afișul la **Astăzi-seară stau acasă**, să se discute despre text, regie, muzică etc. și abia la urmă despre „un om — un spectacol”. Observațiile privind evoluția actorului nu pot face însă abstracție de context pentru că, în acest caz, a fost determinant pentru interpretare. Sigur că Ștefan Iordache a spus bine textul, a nuanțat ideile, a subliniat hazul replicii, dar textul, ideile, replicile nu l-au ajutat foarte mult. Din spectacolele muzicale citate la începutul cronicii reținusem că Ștefan Iordache se mișcă foarte bine, că știe să cînte și să danseze, disponibilități ale actorului care în prezentul spectacol au fost însă foarte puțin puse în valoare (în afara cîntatului, e drept). Există momente, în recital, cînd recunoști cu bucurie, cu admirație, ce ar fi trebuit, ce lesne ar fi putut să fie un „one man show” Ștefan Iordache, dar, din păcate, rămîn puncte strălucitoare pe o țesătură de toată mina, cum se spune. Am plecat de la reprezentările cu gândul cu care venisem: că actorului i se cuvine cu prisosință un recital, că un musical i-ar veni mînușă, constituind, totodată, o binevenită diversificare în repertoriul său din ultimii ani și că așteptăm cu nerăbdare, cu anticipată satisfacție de spectator, acest recital.

Și o ultimă subliniere: Teatrul Mic nu greșește în consecvența strădaniei de a apropia de scenă tinere condeie, de a sprîjini debuturi. Este, totuși, necesară o exigență mai mare, cu atît mai mult cu cît culorile teatrului merită, efectiv, să fie apărute.

Cristina DUMITRESCU